

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **J. K. – M.**, zastoupená Mgr. et Mgr. Markem Škrobánkem, advokátem se sídlem Stodolní 741/15, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2015, č. j. 258/580/15,10387/ENV, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2017, č. j. 11A 83/2015 – 49,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozsudek městského soudu a jemu předcházející rozhodnutí žalovaného

[1] Rozsudkem ze dne 22. 2. 2017, č. j. 11A 83/2015 – 49, zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2015, č. j. 258/580/15,10387/ENV, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ostrava, oddělení ochrany vod (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 14. 11. 2014, č. j. ČIŽP/49/OOV/SR01/1406054.010/14/VUP (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobkyni za správní delikt uložena pokuta ve výši 250 000 Kč.

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že dne 4. 4. 2014 byla zahájena kontrola provozovny žalobkyně na adrese Z. č. p. 62, Z. – D. B., která dále pokračovala ve dnech 29. 4. 2014, 2. 5. 2014, 16. 5. 2014 a 24. 6. 2014 a zakončena byla dne 2. 7. 2014. Kontrolovaným obdobím byly

roky 2012, 2013 a rok 2014 k datu podpisu protokolu o kontrole, tj. ke dni 2. 7. 2014. Při kontrole bylo zjištěno, že se v místě provozovny vyráběly masné výrobky a uzeniny, přičemž maso se do provozovny již částečně opracované dováželo. Dále se v místě provozovny nacházela prodejna masných výrobků a garáže žalobkyně. Objekt garáží na pozemku parc. č. X k. ú. X byl na základě nájemní smlouvy se žalobkyní v nájmu subjektu J. B., který v tomto místě provozoval pneuservis.

[3] Dne 29. 4. 2014 bylo správním orgánem I. stupně za pomoci barviva fluoresceinu nadávkovaného do umývadla v objektu garáží za současného puštění vodovodního kohoutku prokázáno vypouštění odpadních vod kanalizačním potrubím DN 150 ze sociálního zařízení objektu garáží bez jejich čištění do příkopu na pozemek využívaný k pěstování zemědělských plodin parc. č. X k. ú. X. ve vlastnictví pana K. K. a paní J. K., kde poté odpadní vody zasakovaly přes půdní vrstvy do podzemních vod. Následně byly pod výustí po odeznění odtoku odpadních vod zjištěny fekálie.

[4] Dále bylo správním orgánem I. stupně zjištěno, že žalobkyně v roce 2012 a v roce 2013 předložila po pěti výsledcích rozboru vzorků odpadních vod provedeného akreditovanou laboratoří Aqualia infraestructuras inženýring, s. r. o. Odběry vzorků byly v roce 2012 prováděny na vyústění z biologického rybníku a po jeho odstranění 11/2012 na výusti do bezejmenného vodního toku. Předložená tabulka výsledků za kontrolované období ukázala, že v letech 2012 a 2013 byly ve vzorcích vypouštěných odpadních vod z kanalizační výusti provozovny žalobkyně překročeny limity „m“ a přípustný počet překročení limitů „p“, stanovené rozhodnutím Městského úřadu Hlučín, odboru životního prostředí a komunálních služeb č. j. HLUC-33133/2011/OŽPaKS/WO ze dne 3. 8. 2011. Dále bylo zjištěno, že žalobkyně v letech 2012 a 2013 nesledovala kvalitu odpadních vod v ukazateli Tuky a oleje dle ČSN 75 7509, jak též stanoví výše zmíněné rozhodnutí.

[5] Dále bylo zjištěno, že žalobkyně v období 01-05/2014, v němž předložila tabulku s pěti výsledky rozborů vzorků odpadních vod provedených na výusti z provozovny do vodního toku, čtyřikrát překročila limit „m“ pro závazné ukazatele stanovené rozhodnutím Městského úřadu Hlučín, odboru životního prostředí a komunálních služeb č. j. HLUC-32960/2012/OŽPaKS/WO ze dne 14. 8. 2012.

[6] Kontrola byla správním orgánem I. stupně ukončena dne 2. 7. 2014 vydáním protokolu o kontrole č. j. ČÍŽP/49/OOV/1406054.017/14/VUP. Následně správní orgán zahájil se žalobkyní správní řízení o uložení pokuty, a to na základě oznámení č. j. ČÍŽP/49/OOV/SR01/146054.003/14/VUP, doručeném žalobkyni dne 22. 9. 2014.

[7] Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 250 000 Kč za správní delikty dle 1) § 125a odst. 1 písm. b) zákona 254/2001 Sb., o vodách, ve znění pozdějších předpisů, konkrétně ve znění účinném do 30. 6. 2016 (dále jen „vodní zákon“), 2) § 125c odst. 1 písm. c) vodního zákona a 3) § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona a na základě toho byla žalobkyni uložena pokuta za správní delikt nejprísněji postižitelný a v konkrétním případě s největším dopadem na životní prostředí, tj. za správní delikt podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona. Správního deliktu se žalobkyně podle rozhodnutí orgánu I. stupně dopustila tím, že

1) dne 29. 4. 2014 bez povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami vypouštěla odpadní vody do vod podzemních v obci Zábřeh u Hlučína,

pokračování

2) v roce 2012 a 2013 nesledovala kvalitu odpadních vod vypouštěných z ČOV z provozovny na adrese Z. č. p. 62, Z. – H. B. v četnosti 6x ročně a nesledovala kvalitu odpadních vod v ukazateli Tuky a oleje,

3) a) v roce 2012 a 2013 ve vzorcích vypouštěných odpadních vod z kanalizační výusti provozovny v rozporu s rozhodnutím překročila limity „m“ a přípustný počet překročení limitů „p“ a

b) v 1-5/2014 ve vzorcích vypouštěných odpadních vod z kanalizační výusti provozovny v rozporu s rozhodnutím překročila limity „m“.

[8] Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl, a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[9] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou k městskému soudu, který ji rozsudkem ze dne 22. 2. 2017 zamítl.

[10] Městský soud se ztotožnil s posouzením správních orgánů. K naplnění skutkové podstaty prvního správního deliktu městský soud uvedl, že pro něj stačí samotné zjištění správního orgánu o tom, že podnikatel vypouští odpadní vody do vod povrchových nebo podzemních bez předchozího povolení. S ohledem na to, že bylo prokázáno, že stěžovatelka dne 29. 4. 2014 odpadní vody do vod podzemních bez předchozího vydaného povolení vypouštěla, konstatoval městský soud naplnění skutkové podstaty příslušného správního deliktu. Co se týče namítaného nezohlednění míry znečištění vypouštěných odpadních vod, městský soud vyslovil, že pro posouzení naplnění skutkové podstaty správního deliktu nebylo rozhodné. Obdobně vyhodnotil městský soud námitku, že množství vypouštěných vod bylo minimální. Podstatné bylo pouze to, že se žalobkyně dopustila vypouštění odpadních vod do vod podzemních. Již tímto jednáním porušila vodní zákon, správní orgán I. stupně tedy neměl povinnost posuzovat míru znečištění ani vypouštěné množství. Pro úplnost městský soud podotknul, že množství vypouštěných podzemních vod bylo zohledněno při stanovení výše pokuty. V souvislosti se žalobkyní rozporovaným vypouštěním odpadních vod z pneuservisu již od roku 2010 městský soud konstatoval, že správní orgán I. stupně použil tuto zmínku pouze jako podpůrné tvrzení a při rozhodování o tom, zda došlo ke správnímu deliktu, vycházel výhradně z jednání prokazatelně zjištěného dne 29. 4. 2014. Zmíněné protiprávní jednání žalobkyně v předcházejícím období tak nemělo na rozhodnutí ve věci ani na stanovení výše pokuty žádný vliv.

[11] V souvislosti s druhým správním deliktem městský soud vyslovil, že z rozhodnutí vodoprávního úřadu jednoznačně vyplývala povinnost žalobkyně provádět kontrolu vypouštěných odpadních vod měřením množství a míry znečištění pro konkrétní ukazatele s četností 6x ročně. Z protokolu o kontrole bylo zřejmé, že žalobkyně stanovenou povinnost porušila, když za roky 2012 a 2013 předložila vždy pouze po 5 výsledcích rozborů odpadních vod. Dle městského soudu nebylo možno požadavek správního orgánu I. stupně považovat za příliš formalistický, protože vzorek pořízený kontrolní laboratoří dne 2. 10. 2013 nemohl splňovat podmínky stanovené v § 38 odst. 4 vodního zákona, neboť nebyl pořízen odborně způsobilou osobou oprávněnou k podnikání (oprávněná laboratoř), která musí být uvedena v seznamu oprávněných laboratoří zveřejněném ve Věstníku ministerstva životního prostředí. Navíc vzorek pořízený kontrolní laboratoří sloužil kontrolnímu orgánu pouze k ověření správné činnosti předmětného čistírenského zařízení, a nikoli kontrolované osobě ke zjištění míry znečištění ve vypouštěných odpadních vodách. V roce 2012 pak žalobkyně prokazatelně odevzdala pouze 5 vzorků. Městský soud uzavřel, že žalobkyně nesplnila povinnost uloženou

podmínkou č. 2 povolení k nakládání s vodami a svým jednáním naplnila skutkovou podstatu uvedeného správního deliktu.

[12] Co se týče námitky neprováděné analýzy vzorků v ukazateli Tuky a oleje, městský soud označil za podstatné, že žalobkyni bylo uloženo sledovat kvalitu odpadních vod mimo jiné též v tomto ukazateli již rozhodnutím Městského úřadu Hlučín, odboru životního prostředí a komunálních služeb č. j. HLUC-33133/2011/OŽPaKS/WO ze dne 3. 8. 2011. Tím, že žalobkyně v roce 2012 a 2013 neprováděla analýzu vzorků odpadních vod v ukazateli Tuky a oleje, porušila svou zákonnou povinnost vyplývající z ustanovení § 38 odst. 4 vodního zákona, tj. měřit v souladu s rozhodnutím vodoprávního úřadu objem vypouštěných odpadních vod a míru jejich znečištění.

[13] K námitce týkající se meze stanovitelnosti metody stanovení ukazatele Tuky a oleje městský soud vyslovil, že žalobkyně v daném období analýzu neprováděla, a nemohla tak disponovat výsledky rozborů vzorků odpadních vod pro konkrétní ukazatel. Skutečnost, že správní orgán neshledal žádné následky či ovlivnění povrchových vod vzniklé na základě jednání žalobkyně, nebyly pro určení, zda se skutek stal, rozhodné. Případné škodlivé dopady na životní prostředí správní orgán zohlednil až při stanovení výše pokuty za výše zmíněný správní delikt.

[14] I námitky spojené se třetím správním deliktem shledal městský soud nedůvodnými. K argumentaci žalobkyně, že výstavbu nové ČOV bylo třeba považovat za faktické opatření k nápravě závadného stavu ve smyslu § 125l odst. 3 vodního zákona, městský soud uvedl, že lze tuto interpretaci připustit ve vztahu k odstranění příčiny porušení povinnosti, ale už nikoli za opatření k odstranění následků tak, jak je v citovaném ustanovení požadováno. Městský soud poukázal na to, že ačkoliv byly žalobkyni rozhodnutím Městského úřadu Hlučín, odboru životního prostředí a komunálních služeb č. j. HLUC-33133/2011/OŽPaKS/WO ze dne 3. 8. 2011 navýšeny limitní hodnoty odpovídající technické úrovni této ČOV, a to až do výstavby nové ČOV, žalobkyně v období let 2012 a 2013 tyto závazné limitní hodnoty opakovaně překračovala. Ze správního spisu tak vyplynulo, že žalobkyně neučinila v kontrolovaném období let 2012 a 2013 žádná faktická opatření vedoucí k odstranění následků porušení povinnosti. Městský soud vyslovil, že pokud správní orgán za této situace řízení nezastavil, jednal zcela v souladu s právními předpisy.

[15] Námitka nevyvození rozporuplného vztahu správního orgánu I. stupně k rozhodnutí ze dne 14. 8. 2012, č. j. HLUC-32960/2012/OŽPaKS/WO, byla dle městského soudu vznesena velmi nekonkrétně, a nebylo z ní patrné, v čem měla tvrzená rozporuplnost spočívat. Městský soud se jí proto blíže nezabýval.

[16] Závěrem se městský soud zabýval námitkami ohledně výše uložené pokuty. Městský soud konstatoval, že pro posouzení, zda se skutky staly, nebylo rozhodné, zda žalobkyně jednala úmyslně, či nikoli. Rozvedl, že se jich dopustila jako fyzická osoba podnikající, a tudíž za správní delikty odpovídala podle ustanovení § 125l odst. 11 vodního zákona dle principu objektivní odpovědnosti, tedy bez ohledu na zavinění. Dle městského soudu správní orgán I. stupně při stanovení výše pokuty u každého správního deliktu jednotlivě přihlížel v souladu k jeho závažnosti, zejména pak ke způsobu spáchání, dále k následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, a u správních deliktů spáchaných vypouštěním odpadních vod bez povolení nebo v rozporu s ním posuzoval též míru překročení podmínek povolení, míru ovlivnění jakosti povrchových či podzemních vod, stupeň ochrany dotčeného území a příčinu nedovoleného vypouštění odpadních vod. Správní orgán I. stupně své rozhodnutí podrobně odůvodnil, a uvedl veškeré rozhodné okolnosti mající vliv na výši stanovené pokuty. Městský soud konstatoval, že správní orgán I. stupně při stanovení výše pokuty bral v potaz i skutečnost, že žalobkyně

pokračování

v době provádění kontroly již realizovala stavbu nové ČOV, a na základě toho pak uložil žalobkyni pokutu ve výši 250 000 Kč. Městský soud uvedl, že citovaná výše pokuty byla s ohledem na maximální možnou výši 10 000 000 Kč podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona stanovena při spodní hranici zákonné sazby, a nebylo tedy možno ji považovat za nepřiměřeně vysokou.

[17] Námitku žalobkyně, že pro ni byla pokuta likvidační, městský soud s odkazem na účetní rozvahy za rok 2012 a 2013 a předběžnou rozvalu za rok 2014 odmítl. Městský soud též poukázal na skutečnost, že vzal v úvahu další veřejně dostupné informace, ze kterých vyplynulo, že majetek žalobkyně značně přesahoval výši uložené pokuty, tuto námitku tak neshledal důvodnou.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[18] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti tomuto rozsudku podala v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku, dostatečně se nezabýval žalobkyní tvrzenými skutečnostmi a posuzoval věc na základě nesprávných ustanovení zákona, což mělo za následek nesrozumitelný a nepřezkoumatelný rozsudek.

[19] Stěžovatelka předně zpochybnila tvrzení soudu, že existovalo možné riziko znečištění nejrůznějšími přípravky používanými při činnostech spojených s provozem pneuservisu. Poukázala na to, že barvivo fluorescin bylo aplikováno do umyvadla sociálního zařízení, kde nebyly používány žádné nebezpečné látky, ale pouze produkt lidského metabolismu, kdy pod výustí byly zjištěny jen fekálie a žádné jiné přípravky používané při činnostech spojených s provozem pneuservisu zjištěny nebyly.

[20] Stěžovatelka napadla též tvrzení soudu, že správní orgán I. stupně při stanovení výše pokuty zohlednil množství vypouštěných odpadních vod, a že z rozsudku není zřejmé, jak k tomuto zohlednění mělo dojít. Stěžovatelka zdůraznila, že dne 29. 4. 2014 bylo vypuštěno zcela minimální až zanedbatelné množství v řádu maximálně několika litrů. Pokud byla tedy výše pokuty stanovena a rozhodnutí ve věci učiněno výhradně na základě jednání prokazatelně zjištěného v uvedený den, nebylo dle stěžovatelky z rozhodnutí soudu seznatelné, jak bylo toto množství zohledněno při udělení pokuty. Stěžovatelka namítla, že správní orgán I. stupně pouze předpokládal znečištění odpadních vod oleji a rozpouštědly, avšak znečištění těmito látkami nebylo prokázáno ani nebylo zjištěno žádné olejové znečištění. Závadný stav byl žalobkyní bezodkladně odstraněn ke dni 13. 8. 2014, kdy bylo napojeno kanalizační potrubí odvádějící odpadní vody ze sociálního zařízení objektu garáží na novou ČOV. Stěžovatelka vyjádřila přesvědčení, že tak splnila svou povinnost a závadný stav napравиła, přičemž na odstranění tohoto stavu vynaložila nemalé finanční prostředky.

[21] Stěžovatelka dále namítla, že vzorek pořízený kontrolní laboratoří Povodí Odry, státní podnik, dne 2. 10. 2013 bylo možno považovat za požadovaný 6. odběr vzorků za rok 2013, neboť analýza vzorku byla provedena a výsledky byly v rozhodnutí správního orgánu I. stupně zmiňovány. Na předmětnou kontrolní laboratoř bylo dle stěžovatelky třeba nahlížet jako na odborně způsobilou osobu oprávněnou k podnikání (oprávněnou laboratoř) ve smyslu § 38 odst. 4 vodního zákona, k čemuž odkázala na internetové stránky laboratoře (dostupné na <https://www.pod.cz/stranka/poskytovanesluzby.html>), kde jsou uvedeny jednotlivé činnosti laboratoře a analytické zkoušky, přičemž zákazníci mohou být mj. i orgány státního dozoru a státní správy, firmy a občané. Názor soudu, že měla povinnost odebrané vzorky analyzovat

dvakrát opakovaně různými akreditovanými laboratořemi s totožnými výsledky, aby mohl vzorek sloužit jako odběr prokazující kvalitu odpadních vod, označila stěžovatelka za absurdní.

[22] Další námitka se týkala analýzy v ukazateli Tuky a oleje dle ČSN 75 7509. K vyjádření žalovaného, že stěžovatelka sice prováděla analýzu vzorků odpadních vod v ukazateli EL – extrahovatelné látky, avšak že norma stanoví, že výsledky stanovení EL korelují s koncentrací tuků a olejů jen do jisté míry, a pro přepočítání nelze najít vyhovující regresivní vztah, stěžovatelka uvedla, že ukazatel Tuky a oleje již neexistuje a v novele příslušné vyhlášky Ministerstvo životního prostředí pracuje pouze s pojmem EL – extrahovatelné látky, a to se stejnými limity. Stěžovatelka tak vyjádřila nesouhlas s tvrzením, že ukazatel nesledovala. Následně vyslovila, že se soud nedostatečně zabýval anotací k ČSN 75 7509, kde je uvedeno: „Pro zkoušený objem 500 ml je dolní mez pracovního rozsahu 20 mg/l.“ Tento údaj byl dle stěžovatelky rozhodujícím, přičemž byla doporučena laboratoř, která stanovuje hodnoty cca 60 % pod dolní mez uvedenou v ČSN. Stěžovatelka na základě uvedeného shrnula, že nebylo dostatečně prokázáno, že by se dopustila správního deliktu, a rozhodnutí soudu tak bylo nesprávné.

[23] Stěžovatelka následně upozornila na to, že soud v rozsudku zmínil § 125a odst. 4 vodního zákona, který uvádí, že za „*správní delikt spáchaný odběrem povrchových vod bez povolení k nakládání s vodami se uloží pokuta ve výši násobku sazby 40 Kč za 1 m³ nedovoleně odebraných povrchových vod a celkového množství těchto vod, nejvýše však ve výši 10 000 000 Kč*“. Nedovolený odběr povrchových vod v daném případě projednáván vůbec nebyl, dle stěžovatelky tak byla citace uvedeného ustanovení zcela irelevantní. Ani z rozsudku nebylo zřejmé, z jakého důvodu městský soud toto ustanovení zmínil. Stěžovatelka uvedla, že za v dané věci projednávané správní delikty bylo dle zákona možno uložit maximálně 5 000 000 Kč, tedy polovinu výše uváděné soudem. Dle stěžovatelky městský soud ve svém rozhodnutí nesmyslně zmínil ustanovení, které na daný případ nedoléhalo, aby mohl následně uvést dvojnásobnou maximální výši pokuty (str. 11 rozsudku) a uložená pokuta se tak jevila jako přiměřená. Na základě uvedeného stěžovatelka označila rozhodnutí městského soudu za zmatečné a nepřezkoumatelné.

[24] Dále stěžovatelka městskému soudu vytkla, že se dostatečně nezabýval vysokými finančními náklady na výstavbu nové ČOV, kterými stěžovatelka zajistila nápravu závadného stavu. Uložená pokuta ve výši 250 000 Kč tak byla podle stěžovatelky nepřiměřeně tvrdá. Stěžovatelka odmítla výklad městského soudu, který vyslovil, že výstavbu nové ČOV lze považovat pouze za faktické opatření k odstranění příčiny porušení povinnosti, nikoliv za opatření k odstranění následků tak, jak je požadováno v ustanovení § 125l odst. 3 vodního zákona, a dále v rozsudku uvedl, že nebyly prokázány škodlivé následky na životní prostředí. Výstavba nové ČOV je dle názoru stěžovatelky faktické opatření zamezující dalšímu ohrožování nebo znečišťování podzemních nebo povrchových vod ve smyslu § 125l odst. 3 vodního zákona a zamezením příčiny se zamezí i vzniku následků.

[25] Stěžovatelka rovněž odmítla tvrzení soudu, že neučinila žádná faktická opatření vedoucí k odstranění následků porušení povinnosti v letech 2012 a 2013. Již správní orgán I. stupně shledal, že stěžovatelka prováděla čištění vodního toku v roce 2012 a 2013 a zároveň nebyly prokázány žádné škodlivé následky na životní prostředí. Výklad soudu byl dle stěžovatelky zcela absurdní, když stěžovatelka vynaložila nemalé prostředky na výstavbu nové ČOV, na napojení kanalizace na ČOV z místa garáží, jakož i na čištění vodního toku, čímž napravila závadný stav. Stěžovatelka vyslovila přesvědčení, že svým jednáním splnila podmínky pro zastavení správního řízení, neboť udělená pokuta byla vzhledem k vynaloženým nákladům na odstranění závadného stavu nepřiměřeně tvrdá.

[26] Stěžovatelka uvedla, že správní orgán I. stupně nedostál své povinnosti dle § 125l odst. 2 vodního zákona při určení výměry pokuty přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména

pokračování

ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Stěžovatelka vyjádřila, že minimální výše pokuty nebyla stanovena. Uloženou pokutu označila stěžovatelka za nepřiměřenou s tím, že neodpovídala výchovné funkci, kterou by pokuta ve správním řízení měla mít. Stěžovatelka zdůraznila, že se ani v jednom případě nejednalo o úmyslné skutky a vždy byla bezodkladně sjednávána náprava závadného stavu, mj. vybudováním nové ČOV. Dále nebyly zjištěny žádné následky na životním prostředí. Stěžovatelka uvedla, že správní orgán I. stupně nezjistil, ale pouze předpokládal ovlivnění podzemních, případně i povrchových vod, a to jen lokální. Stěžovatelka dodala, že z rozsudku městského soudu nebylo zřejmé, z jakých podkladů při vyslovení názoru o přiměřené výši pokuty a při zamítnutí správní žaloby vycházel.

[27] Závěrem stěžovatelka namítla, že ohledně výše udělené pokuty bylo třeba přihlídnout k rozhodovací praxi správního orgánu I. stupně. Poukázala např. na případ uložení pokuty 120 000 Kč za únik 100 metrů krychlových, tj. 100 000 litrů závadné látky - kejdy do povrchových vod potoka Bystřice. Z uvedeného dle stěžovatelky vyplývá, že výše pokuty udělené v jejím případě byla nepřiměřeně vysoká.

[28] Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[29] Žalovaný se k věci vyjádřil přípisem ze dne 24. 3. 2017, ve kterém navrhl kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou. Konstatoval, že kasační námitky byly shodné s námitkami obsaženými v odvolání, přičemž k jejich obsahovému vypořádání odkázal na své rozhodnutí o odvolání a na napadený rozsudek městského soudu, se kterým se zcela ztotožnil. K ukazateli Tuky a oleje dle ČSN 75 7509 poukázal na to, že již v rozhodnutí o odvolání uvedl, že mezi ukazatelem Tuky a oleje dle ČSN 75 7509 a extrahovatelnými látkami EL nelze najít vhodný přepočít, který by měl relevantní vypovídací hodnotu, a nelze proto stanovení ukazatele EL ve vzorcích odpadních vod ze zpracování masa jako náhradu ukazatele Tuky a oleje dle citované normy akceptovat. Žalovaný zdůraznil, že nařízení vlády č. 61/2003 Sb., o ukazatelích a hodnotách přípustného znečištění povrchových vod a odpadních vod, náležitostech povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových a do kanalizací a o citlivých oblastech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády č. 61/2003 Sb.“), v příloze č. 1 bod B, průmyslový obor: „Zpracování a konzervování masa a výroba masných výrobků“ jiný ukazatel charakterizující tuky a oleje rostlinného a živočišného původu v odpadních vodách než ukazatel Tuky a oleje dle ČSN 75 7509 od 4. 3. 2011 do 31. 12. 2015 (tedy v období, které zahrnuje dobu spáchání správního deliktu) nepřipouštělo. Tvzení žalobkyně, že ukazatel Tuky a oleje dle ČSN 75 7509 již neexistuje, označil žalovaný za nepravdivé, zavádějící a ve své podstatě nesouvisející s projednávanou věcí. Nařízení vlády 401/2015 Sb., o ukazatelích a hodnotách přípustného znečištění povrchových vod a odpadních vod, náležitostech povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových a do kanalizací a o citlivých oblastech, s účinností od 1. 1. 2016 mj. zrušilo nařízení vlády č. 61/2003 Sb. a s ukazatelem Tuky a oleje dle ČSN 75 7509 již nepracuje, tato skutečnost sama o sobě neznamená, že tento ukazatel a analytická metoda včetně normy ČSN 75 7509 neexistuje. Nicméně, i kdyby tomu tak bylo, tato skutečnost by dle žalovaného neměla na projednávanou věc žádný vliv, neboť žalobkyně byla sankcionována mj. za to, že neplnila podmínku povolení nakládání s vodami, jež byla vodoprávním úřadem v povolení k nakládání s vodami stanovena na základě tehdy platného a účinného nařízení vlády č. 61/2003 Sb., které bylo v době vydání jak prvoinstančního rozhodnutí, tak rozhodnutí žalovaného stále platné a účinné. Co se týče odkazu na ustanovení § 125a odst. 4 vodního zákona v rozsudku městského soudu, žalovaný jej označil za chybu v psaní, která však neměla vliv na výrok ani odůvodnění, a rozsudek tedy dle něj nelze označit za zmatečný ani za nepřezkoumatelný.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[30] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[31] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 – 71).

[32] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 2 Afs 203/2016 – 51). Podobně je např. již zmíněným rozsudkem č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 vymezena nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost tak, že za nesrozumitelné je třeba obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.

[33] K nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů i rozhodnutí správních orgánů je pak Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). V daném případě byla ovšem nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu stěžovatelkou namítána.

[34] Stěžovatelka konkrétně poukázala na to, že městský soud při odůvodňování přiměřenosti výše uložené pokuty zmínil § 125a odst. 4 vodního zákona, který se na projednávanou věc nevztahoval, neboť se týkal zcela jiného správního deliktu, čímž městský soud svůj rozsudek učinil zmatečným a nepřezkoumatelným. Stěžovatelce je třeba dát za pravdu, že městský soud v rozsudku skutečně odkazoval na nesprávné ustanovení, a v důsledku toho popsal maximální možnou výši pokuty jako 10 000 000 Kč namísto 5 000 000 Kč. Jak však vyjádřil žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, citovaný odkaz byl zřejmě chybou v psaní. V tomto pochybení nelze spatřovat dostatečný důvod pro nesprávný názor soudu ohledně zákonnosti výše uložené pokuty. Argumenty ve prospěch zákonnosti důvodů pro správním orgánem zvolenou výši pokuty uvedl městský soud dostatečné, přičemž skutečnost, že možná při jejich formulování vycházel z jiné než správné výše horní sazby pokuty, sama o sobě hraje roli nevýznamnou. Jádrem této části argumentace městského soudu týkající se výše pokuty není umístění pokuty v konkrétním bodě pomyslné úsečky mezi dolní sazbou pokuty (0 Kč) a její horní sazbou (5 000 000 Kč), nýbrž to, že jde o pokutu při dolní hranici sazby. A tento argument, byť samozřejmě odlišnou měrou, platí pro obě horní hranice pokuty, správnou nižší i nesprávnou vyšší. Uložená pokuta je dvacetinou správné nižší horní sazby a čtyřicetinou nesprávné vyšší sazby. Argument, že pokuta se nachází u dolní hranice sazby, je v určitém intervalu možných konkrétních výší pokut obecně platný a platil by i pro jiné podobné výše pokut – např. 100 000 Kč, 200 000 Kč, 300 000 Kč či 400 000 Kč. I tyto pokuty jsou „pouhým zlomkem“ horní sazby, jakkoli lze se stěžovatelkou nepochybně souhlasit v tom, že jsou samy o sobě pro běžného podnikatele velmi citelné.

[35] Ke stěžovatelkou namítaným pochybnostem ohledně tvrzení soudu, že existovalo možné riziko znečištění nejrůznějšími přípravky používanými při činnostech spojených s provozem

pokračování

pneuservisu, lze poznamenat, že takové riziko vzhledem k povaze daného provozu nepochybně existovalo. Městský soud hovořil o tomto riziku jako o jedné z okolností významných pro posouzení povahy a závažnosti daného správního deliktu. Ani náznakem však netvrdil, že by ve správním řízení bylo skutečně takové znečištění vypouštěných odpadních vod zjištěno. Ve shodě s městským soudem má i Nejvyšší správní soud za to, že povaha provozu, z něhož došlo k vypouštění odpadních vod bez patřičného povolení, má sama o sobě význam pro posouzení povahy deliktu, neboť z ní lze v určité míře dovodit potenciální nejvyšší rozsah ohrožení zákonem chráněných hodnot, jehož zdrojem by vypouštění mohlo být.

[36] Námitku stěžovatelky, že městský soud nesprávně vyhodnotil, že správní orgán I. stupně při stanovení výše pokuty zohlednil množství vypouštěných odpadních vod, a že z rozsudku není zřejmé, jak k tomuto zohlednění mělo dojít, označil Nejvyšší správní soud za nedůvodnou. Správní orgán I. stupně se při stanovení výše pokuty s okolnostmi spáchání deliktu 1) řádně vypořádal (str. 26 - 27 prvostupňového rozhodnutí), když se v uvedené části rozhodnutí vyjádřil k závažnosti správního deliktu i k míře překročení povolení. Správní orgán I. stupně k míře překročení uvedl, že ji nelze hodnotit, neboť stěžovatelka platným povolením k vypouštění odpadních vod do vod podzemních vůbec nedisponovala. Lze tedy shrnout, že jakékoli množství vypouštěných odpadních vod bylo v rozporu se zákonem. Co se týče výše uložené pokuty, v souladu se zásadou absorpční byla ukládána za správní delikt nejprísněji postížitelný, tj. za správní delikt 3), a váha deliktu 1) při uvažování o pokutě byla velmi nízká.

[37] Namítla-li stěžovatelka, že správní orgán I. stupně pouze předpokládal znečištění odpadních vod oleji a rozpouštědly, avšak znečištění těmito látkami nebylo prokázáno, a že závadný stav byl bezodkladně odstraněn ke dni 13. 8. 2014, kdy bylo napojeno kanalizační potrubí odvádějící odpadní vody ze sociálního zařízení objektu garáží na novou ČOV, Nejvyšší správní soud vyhodnotil uvedenou výtku jako nedůvodnou. Pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu postačovalo pouhé ohrožení tím, že byly odpadní vody vypouštěny bez platného povolení. Nejvyšší správní soud se tak ztotožnil s městským soudem, že již samotným vypouštěním došlo k porušení vodního zákona, a uvedenou námitku označil za nedůvodnou.

[38] Co se týče námítky stěžovatelky, že vzorek pořízený kontrolní laboratoří Povodí Odry, státní podnik, dne 2. 10. 2013 bylo možno považovat za požadovaný 6. odběr vzorků za rok 2013, Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem vyslovil, že není důvodná. Rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 3. 8. 2011, č. j. HLUC-33133/2011/OŽPaKS/WO, byla stěžovatelce uložena povinnost provádět kontrolu vypouštěných odpadních vod s četností 6x ročně. Ze správního spisu však vyplynulo, že stěžovatelka v letech 2012 a 2013 předložila pouze po pěti výsledcích rozborů vzorků. Nejvyšší správní soud vyjádřil, že odběr provedený dne 2. 10. 2013 akreditovanou laboratoří Povodí Odry za 6. vzorek nelze považovat, neboť tento vzorek sloužil kontrolnímu orgánu pouze k ověření správné činnosti předmětného čistírenského zařízení, a nikoli kontrované osobě ke zjištění míry znečištění ve vypouštěných odpadních vodách. Pro úplnost je třeba poznamenat, že další stěžovatelkou zmiňované skutečnosti v souvislosti s okolnostmi odběru provedeného laboratoří Povodí Odry nebyly pro posouzení věci relevantní. V roce 2012 stěžovatelka odevzdala opět pouze pět vzorků. Je tedy třeba shrnout, že stěžovatelka v letech 2012 a 2013 porušila povinnost provádět kontrolu vypouštěných odpadních vod měřeními množství a míry znečištění pro konkrétní ukazatele s četností 6x ročně stanovenou ve výše uvedeném rozhodnutí vodoprávního úřadu, čímž porušila § 38 odst. 4 vodního zákona, a naplnila skutkovou podstatu správního deliktu dle § 125c odst. 1 písm. c) vodního zákona.

[39] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou ohledně neprováděné analýzy vzorků v ukazateli Tuky a oleje. I zde se ztotožnil s názorem městského soudu, a vyhodnotil

námítku jako nedůvodnou. Podstatou vytýkaného porušení bylo nedodržení podmínek uložených rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 3. 8. 2011, č. j. HLUC-33133/2011/OŽPaKS/WO, ze strany stěžovatelky tím, že neprováděla analýzu v ukazateli Tuky a oleje dle ČSN 75 7509, neboť již tím byla naplněna skutková podstata správního deliktu dle § 125 odst. 1 písm. c) vodního zákona. Jestliže stěžovatelka tvrdila, že namísto toho prováděla analýzu v ukazateli EL - extrahovatelné látky, s tím, že ukazatel Tuky a oleje již neexistuje, a v novele příslušné vyhlášky Ministerstvo životního prostředí pracuje pouze s pojmem EL, a to se stejnými limity, Nejvyšší správní soud ve shodě s žalovaným konstatoval, že toto tvrzení bylo nepravdivé, zavádějící a ve své podstatě nesouvisející s projednávanou věcí. Skutečnost, že nařízení vlády 401/2015 Sb., o ukazatelích a hodnotách přípustného znečištění povrchových vod a odpadních vod, náležitostech povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových a do kanalizací a o citlivých oblastech, s účinností od 1. 1. 2016 mj. zrušilo nařízení vlády č. 61/2003 Sb., a s ukazatelem Tuky a oleje dle ČSN 75 7509 již nepracuje, neznamená, že by ukazatel a analytická metoda včetně normy ČSN 75 7509 přestaly existovat. Nadto je třeba zdůraznit, že i kdyby tomu tak bylo, neměla by tato skutečnost v nyní projednávané věci žádný význam. Stěžovatelka byla v rámci nyní rozebíraného skutku sankcionována za neplnění podmínek rozhodnutí vodoprávního úřadu stanovených na základě nařízení vlády č. 61/2003 Sb., které bylo v době vydání prvoinstančního rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného stále platné a účinné. Pozdější úprava obsažená v nařízení vlády 401/2015 Sb. neměla na obsah povinností stěžovatelky vliv. Co se týče vztahu mezi ukazatelem Tuky a oleje dle ČSN 75 7509 a extrahovatelnými látkami EL, již žalovaný ve svém rozhodnutí poukázal na to, že mezi ukazatelem Tuky a oleje dle ČSN 75 7509 a extrahovatelnými látkami EL nelze najít vhodný přepočít, a nelze proto stanovení ukazatele EL ve vzorcích odpadních vod ze zpracování masa jako náhradu ukazatele Tuky a oleje dle citované normy akceptovat. S ohledem na to, že v samotné normě ČSN 75 7509 je uvedeno, že „... výsledky stanovení EL koreluje s koncentrací tuků a olejů jen do jisté míry, a pro přepočít koncentrací EL na koncentraci tuků a olejů nelze najít vyhovující regresní vztah“, a v návaznosti na výše uvedené vyhodnotil Nejvyšší správní soud námítku stěžovatelky jako nedůvodnou. Co se týče námítky nezohlednění meze pracovního rozsahu, městský soud ve shodě s žalovaným správně vyhodnotil, že stěžovatelka touto námítkou nemohla napadené rozhodnutí účinně zpochybnit. Stěžovatelka v letech 2012 a 2013 analýzu v ukazateli Tuky a oleje neprováděla, nemohla tak mít k dispozici výsledky rozborů pro tento ukazatel, a tudíž ani uplatnit námítku meze stanovitelnosti metody. Ani tuto dílčí námítku tak Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[40] Námítku stěžovatelky, že se městský soud dostatečně nezabýval vysokými finančními náklady na ČOV, jejíž vybudování bylo dle stěžovatelky možno považovat za faktické opatření ve smyslu § 125l odst. 3 vodního zákona, a že uložená pokuta byla nepřiměřeně tvrdá, vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou. Na str. 9 napadeného rozsudku městský soud rozebral, že realizací nové ČOV stěžovatelka pouze plnila povinnosti vyplývající z § 5 odst. 3 vodního zákona, a že vynaložené náklady nebylo možno považovat za náklady na učiněná opatření dle § 125l odst. 3 vodního zákona. Ze správního spisu vyplynulo, že stavba nové ČOV byla již podmínkou povolení ze dne 3. 8. 2011, č. j. HLUC-33133/2011/OŽPaKS/WO. Jak uvedl žalovaný na str. 10 svého rozhodnutí, napojení kanalizačního potrubí odvádějícího odpadní vody ze sociálního zařízení objektu garáží na novou ČOV nepředstavovalo striktně vzato odstranění následků porušení povinnosti, ale opatření vedoucí k odstranění příčiny porušení právní povinnosti do budoucna. Nejvyšší správní soud shrnul, že stěžovatelka jako pachatelka správního deliktu dle § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona nepřijala faktická opatření k odstranění následků porušení povinnosti, a nesplnila tak jednu ze základních podmínek pro zastavení správního řízení. Městský soud i žalovaný výtku stěžovatelky řádně a správně posoudili, Nejvyšší správní soud tak označil tuto námítku za nedůvodnou.

pokračování

[41] Ke stěžovatelkou zmiňovanému čištění vodního toku v roce 2012 a 2013 uznanému správním orgánem I. stupně Nejvyšší správní soud konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí skutečně obsahovalo poznámku, že „*bezpečný vodní tok byl (...) v roce 2012 kontrolovanou osobou několikrát čistěn*“ (str. 29), tyto úkony však nebylo možno považovat za faktická opatření vedoucí k odstranění následků porušení povinnosti, resp. zamezující dalšímu ohrožování nebo znečišťování podzemních nebo povrchových vod. Co se týče následků porušení povinnosti, jejich prokazování nebylo pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu rozhodné (viz výše odst. 37 tohoto rozhodnutí). Lze shrnout, že městský soud správně vyhodnotil, že nebyly splněny podmínky dle § 125l odst. 3 vodního zákona pro zastavení správního řízení.

[42] Další námitka stěžovatelky, že správní orgán I. stupně nedostál své povinnosti dle § 125l odst. 2 vodního zákona při určení výměry pokuty přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán, je nedůvodná. Správní orgán I. stupně se při stanovení výše pokuty náležitosti dle § 125l odst. 2 vodního zákona velmi podrobně zabýval, a to ve vztahu ke každému jednotlivému správnímu deliktu (str. 25-30 prvostupňového rozhodnutí), kdy toto posouzení lze označit za řádné a v souladu se zákonem. Námitku stěžovatelky, že z rozsudku městského soudu nebylo zřejmé, z jakých podkladů soud při vyslovení názoru o přiměřené výši pokuty a při zamítnutí žaloby vycházel, Nejvyšší správní soud rovněž neshledal důvodnou. Městský soud se k výši pokuty a její přiměřenosti vyjádřil na str. 10-11 napadeného rozsudku, kde podrobně rozebral jednotlivé skutečnosti, na základě kterých dospěl ke svým závěrům. S výjimkou nesprávného odkazu na ustanovení vodního zákona v souvislosti s maximální výší pokuty, ke kterému se Nejvyšší správní soud vyjádřil výše (odst. 34 tohoto rozsudku), lze citované posouzení označit za řádné a v souladu se zákonem. Důvody a podklady pro zamítnutí stěžovatelčiny žaloby městský soud rozebral v rámci celého odůvodnění, a Nejvyšší správní soud se k nim vyjádřil výše v odpovědi na jednotlivé kasační námitky.

[43] K poslední uváděné námitce, že ohledně výše udělené pokuty bylo třeba přihlídnout k rozhodovací praxi správního orgánu I. stupně, nutno uvést, že nebyla obsahem žaloby, ačkoli vzhledem k její povaze a obsahu mohla být v ní uplatněna. Argument jinými v minulosti uloženými pokutami bylo možno uvést již v řízení před městským soudem, neboť tento argument není reakcí na předtím neznámý právní názor či skutkové zjištění městského soudu, nýbrž by měl být reakcí na samotnou výši pokuty udělené správním orgánem, a to ve světle rozhodovací praxe aktuální v době uložení pokuty, tedy nepochybně před podáním žaloby. Námitka je proto nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[44] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že jakkoli stěžovatelka před městským soudem i v řízení o kasační stížnosti brojila proti podle ní nepřiměřené výši pokuty, svou argumentaci omezila výlučně na to, že výše pokuty měla být vybočením ze zákonných mezí a excesem ze zákonných kritérií pro individualizaci sankce. V řízení před městským soudem nenavrhl pro případ, že by soud pokutu shledal uloženou v souladu se zákonem, ale ve zjevně nepřiměřené výši, moderaci (k pravidlům a podmínkám moderace viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 - 23, č. 2672/2012 Sb. NSS, viz též např. rozsudek téhož soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010 - 97, č. 2209/2011 Sb. NSS). Městský soud se proto moderací právem nezabýval, neboť to by mohl učinit jen, pokud by stěžovatelka navrhla takový postup v žalobě (§ 78 odst. 2 *in fine* s. ř. s.). Důvody pro úvahu o eventuální moderaci na základě soudního uvážení přitom ze skutkových okolností případu plynou – jsou jimi jednak minimální zjištěné následky porušení povinností stěžovatelkou, jednak její vcelku rychlá reakce směřující k tomu, aby do budoucna v porušování povinností nepokračovala (výstavba čistírny odpadních vod). Stranou pozornosti by nemusely zůstat ani okolnosti spojené se změnami metodiky měření přítomnosti znečišťujících látek ve vypouštěných odpadních vodách, které sice stěžovatelku nezbavují odpovědnosti, nicméně mohly by eventuelně taktéž vést městský soud

k úvaze, zda uloženou, v zákonných mezích se pohybující a adekvátně individualizovanou sankci přece jen nezmírnit. Vzhledem k absenci návrhu stěžovatelky na moderaci sankce je nicméně tato úvaha pouze hypotetická.

IV. Závěr a náklady řízení

[45] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[46] Zároveň bylo rozhodnuto o nákladech tohoto řízení a to podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu